

ဘာသာပြန် စာရေးဆရာ - တင်အောင်ခိုင်

# ကျွမ်းကျင်ဆရာကြီး

(လီနင်းဖန်)

(Chapter 61 - 75)

စာစဉ် - ၅

အခန်း (၆၁)  
(ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်သေသွားရတာပဲ)

ဂလု....

ချင်မင်ယွင်နှင့် လျောင်မန်ကျိတို့ ခေါင်းတစ်ခုလုံး ပေါက်ထွက်သွားတော့ မည့်အလား တံတွေးတလုတ်အား မျိုချမိလိုက်သည်။

သူတို့ခန္ဓာကိုယ်ထဲရှိ သွေး လေ များပြောင်းပြန် စီးဆင်းသွားသည့် အလား ခံစားရသည်။ လျောင်မန်ကျိ အားတင်းပြီးလိုက်သော်လည်းပဲ သူ့ အပြုံးမှာ ငိုတော့မည့်ဟန်ရ၏။

သူတုန်ရီစွာဖြင့် ...

"ခွေး...ခွေး သခင်ကြီး... ကျုပ်တို့က ခွေးချစ်တက်တဲ့ လူနှစ်ယောက်ပါ... ကျုပ်တို့ကမိသားစုတွေပါပဲ...."

ဘလက်ကီက လျောင်မန်ကျိ အား ကြည့်ပင် မကြည့်ချေ။ သူကချင်မင်ယွင်အား ကြည့်လာပြီးပြောလိုက်သည်။

"မင်းက ကျုပ်သခင်ရဲ့ဧည့်သည်ဆိုတာသိတယ် ... ဒါကြောင့် မင်း စည်းမျဉ်းတွေကို နားလည်မယ်လို့ကျုပ်ထင်တယ်..."

ချင်မင်ယွင် ထိုခွေးအားမြင်ဖူးသလိုခံစားနေသည်။ ယခုအချိန်တွင် ဤခွေးမှာ လီနင်းဖန်အိမ်ရှိ အိမ်မွေးတိရစ္ဆာန်လေး တစ်ကောင်ဖြစ်သည်ဟု မှတ်မိလာခဲ့သည်။

သူမမျက်လုံးများ ပေကလပ်ပေကလပ်ဖြစ်သွားပြီး ဘလက်ကီဆိုလိုသည့်

အမိပွါယံအား နားလည်သွားခဲ့၏။

သူမလျင်မြန်စွာဖြင့်

"ဟုတ်ကဲ့...ကျွန်မစည်းမျဉ်းတွေကို နားလည်ပါတယ်"

ဘလက်ကီ ခေါင်းငြိမ့်လိုက်ကာ....

"မှတ်ထားပါ ကျုပ်သခင်က သေမျိုးလူသား တစ်ယောက် ရဲ့ ဘဝကို တွေ့ကြုံခံစားနေတာ... သွားပြီး မနှောက်ယှက်နဲ့ ပြီးတော့ ကျုပ်က သာမန် ခွေးတစ်ကောင်ပဲ... ဒီလင်းယုန်ကလည်း သာမန်တောင်လင်းယုန်ပဲ

နားလည်ပြီလား..."

"ဟုတ်ကဲ့ နားလည်ပါပြီ ခွေးသခင်ကြီး ကျေးဇူးပြုပြီး ယုံကြည်ပေး ပါ...သူ့ရဲ့ ပျော်ရွှင်မှုကိုမနှောက်ယှက်ပါဘူးလို့ ကျွန်မကတိပေးပါတယ်။"

ဘလက်ကီ၏ အေးစက်လှသည့် အရှိန်အဝါမှာ ရုတ်ချင်း ပျောက်ကွယ် သွားခဲ့ပြီး သာမန် ခွေးတစ်ကောင် အသွင် ပြောင်းလဲသွားသည်။ သူက အေးစက်စက်နှင့် လှည့်၍ထွက်သွားခဲ့၏။

ချင်မင်ယွင်နှင့် လျောင်မန်ကျိတို့ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချ မိလိုက်သည်။ ထိုသို့ ဖြစ်ပျက်သွားသည့် အချိန်မှာ တိုတောင်းလှသော်လည်းပဲ သူတို့ နောက်ကကျောရှိ အဝတ်အစားတို့မှာ ချွေးများဖြင့် ရွှဲနစ်သွားခဲ့သည်။

သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်တစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ပြီး အသက်ရှင် လျက်လွတ်မြောက်သွားသည်မှာ ကံကောင်းသည်ဟု တွေးလိုက်မိ၏။

လျောင်မန်ကျိ သူမအားကြည့်ကာ ပဟေဠိ ဖြစ်စွာဖြင့်...

"မင်ယွင်...မင်း အဲ့ဒီခွေးသခင်ကြီးကို သိနေတာလား...."

ချင်မင်ယွင် ခေါင်းငြိမ့်လိုက်ကာ လေးနက်စွာဖြင့်

"ဒီခွေးသခင်ကြီးက သခင်လေးလီရဲ့ဘေးမှာ ရှိတဲ့ အိမ်မွေး တိရစ္ဆာန်ခွေး

လေးပဲ.... တပည့်သူ့ကို အရင်က မြင်ဖူးတယ်...အဲဒီတုန်းကသာမန်ခွေးတစ်ကောင်လို့ပဲ ထင်ထားတာ .... ဒီလိုမျိုးဖြစ်လာမယ်လို့

တော့....."

သူမပြောနေရင်းနှင့်ပင် ခေါင်းခါရမ်းခဲ့သည်။ သူမ မောက်မာလွန်းခဲ့သည်။ ထိုခွေးလေးမှာ

ဆရာကြီး၏ ဘေး၌ ရှိနေသည့် တိရစ္ဆာန် တစ်ကောင်ဖြစ်နေသည်။ မည်သည့်အတွက်ကြောင့်မို့ သာမန်ခွေး တစ်ကောင်ဖြစ်နေရမည်နည်း။

အံ့ဩစရာမရှိတော့ဘူးပဲ.....

လျှောင်မန်ကျိ နားလည်သွားသည်။

သူတံတွေးတစ်လုပ် မျှီချလိုက်ကာ....

"ဆရာကြီးက သာမန်လူသားတစ်ယောက် အဖြစ် အတွေ့ကြုံယူနေတာပဲ...ငါတို့သူ့ကိုအပြစ်ပြုလို့မရဘူး...

ငါတို့အခု ထွက်သွားမယ်ဆိုရင် ရိုင်းရာကြမယ်...ငါတို့ အခုပုန်းပြီး သူ ဒီနေရာကို ရောက်လာမှ လမ်းကြို တိုက်ဆိုင်လို့ တွေ့ကြတဲ့ ပုံ ဟန်ဆောင်ရမယ်.."

"ဘလက်ကီ သားကောင်ဘယ်မှာလဲ...."

လီနင်းဖန်မှာ ဘလက်ကီအား မှီလာခဲ့သည်။ သူ ဘလက်ကီ၏ အနောက်သို့ လိုက်လာသည်တွင် ကောင်းကင်၌ ထူးဆန်းသည့် အရိပ်မဲကြီး တစ်ခုအား တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

၎င်း၏ အတောင်ပျံများက တဖြတ်ဖြတ်ခတ်နေကာ အဝေးသို့မထွက်သွားပဲ ထိုနေရာ၌သာ ဝဲပျံနေသည်။

"အိုး....ဒီလင်းယုန်ကြီးက ကြီးလိုက်တာ....."

လီနင်းဖန်၏ မျက်လုံးများတောက်ပသွားသည်။ ကြည့်ရသည်မှာ သူ ကံကောင်းနေသည့်ဟန်ပင်။ နောက်ဆုံးတော့ သားကောင်းတွေလိုက်ပြီ ဖြစ်သည်။

သူက လင်းယုန်များအား တွေ့ဖူးသော်လည်းပဲ လင်းယုန်အသားအား စား ဖူးခဲ့ချင်းမရှိချေ။

သူဖန်တီး ပြုလုပ်ထားသော လေး အား ထုတ်လိုက်ပြီး အနောက်အိတ် ထဲ၌လွယ်ထားသော မြှား တစ်ချောင်းကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

သူ့မျက်လုံးများက ကြည်လင်ထက်ရှုနေခဲ့ကာ ထိုလင်းယုန်ကြီးအား အာရုံစိုက်ထား၏။သူ့အတော်လေး စိတ်လှုပ်ရှားနေမိသည်။ ယခင်ဘဝ၌ ကြည့်ခဲ့ဖူးသော ဒရမ်မာ ဇာတ်ကားထဲမှ အဖြစ်အပျက်တို့အား ပြန်လည် မြင်ယောင်လာပြီး ထိုလင်း ယုန်ကြီးအား သူ မြှား ဖြင့် ပစ်လိုက်လျှင် မည်သို့ဖြစ်မည်နည်းဟု တွေးလိုက်သည်။ ၎င်းက တကယ့်ဂန္ဓဝင် ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ် ဖြစ်သွားနိုင်ပေသည်။

ဒီနေ့ငါ့ရဲ့ တောက်ပရမယ့်အချိန်ပဲ.....ဝင့်ကြွားစွာဖြင့်သူက ပစ်မှတ်အား ချိန်လိုက်ပြီးနောက်

ဘန်း.....

မြှားမှာ လေးကြိုးမှ ပြစ်လွှတ်လိုက်သည်နှင့် လေထုအား ထိုးခွဲသွားကာ ထို ဝဲလွင့်နေသော လင်းယုန်ကြီး၏ ခန္ဓာကိုယ်ထက်၌ စိုက်ဝင်သွားခဲ့ သည်။

ဖူး.....

လက်ဆတ်သည့်သွေးများမှာ လေထဲပြန့်လွင့်သွားခဲ့၏။

"ဟ..ဟ.. ငါမိပြီ သွားကြရအောင် " လီနင်းဖန်က ပြုတ်ကျသွားသော

လင်းယုန်အားကြည့်လိုက်သည်။

သူ တုကျီအား ပြုံးပြပြီးနောက် ပြုတ်ကျသွားသော လင်းယုန်အသေအား သွားကောက်ရန် ပြင်ဆင်လိုက်သည်။

တုကျီမှာ သူထိုလင်းယုန်အား ကြည့်ပြီးနောက် သူမ၏အမူအရာမှာ တွေ ဝေပြီး ဝေခွဲမရသည့် ဟန်တို့ ဖြစ်လာရ၏။

ငွေလနတ်ဆိုးဘုရင်....ဒီလင်းယုန်က ဘာလို့ ငွေလနတ်ဆိုးဘုရင်နဲ့ ဆင် တူနေရတာလဲ.....

အနီးသို့ရောက်လာသည်တွင် သူမမျက်နှာထက်မှ ဝေခွဲမရမှုတို့မှာ တုန်လှုပ်မှုများအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲသွားသည်။ ၎င်းက တကယ်ပင် ငွေလ နတ်ဆိုးဘုရင်ဖြစ်နေခဲ့သည်။

၅၂း.....

သူမ လေအေးတစ်ရှိုက်ရှိုက်သွင်းလိုက်မိ၏။

"ဘာလို့ ဒီလိုဖြစ်ရတာလဲ.....ငွေလနတ်ဆိုးဘုရင်ရဲ့ ဝိညာဉ်ကဘယ် ရောက်သွားတာလဲ...."

ရုတ်တရက် သူမ၏နားထဲစကားသံတစ်ချို့ ကြားလိုက်ရသည်။

"အထိတ်တလန့် ပုံစံမျိုးမဖြစ်သွားနဲ့ ... ဒါကျုပ်လုပ်ခဲ့တာပဲ ဘာကြောင့် ဆိုတာ မင်းနားလည်နိုင်မှာပါ "

တုကျီမှာ ဘလက်ကီအား တုန်လှုပ်စွာကြည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက်တွင် သူမ ရုတ်ချင်း နားလည်သွားခဲ့၏။

နောက်ဆုံးတော့ သူမနားလည်လိုက်ပြီး ဖြစ်သည်။

"သခင်က သာမန်လူတစ်ယောက်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်အခွံ ထဲမှာ သာမန်သူ အဖြစ် နေသွားချင်တာပဲ... ဒါပေမယ့်

ဒီအရှက်မရှိတဲ့ လူတွေနဲ့ မကောင်းဆိုးဝါးတွေက သူတို့ကို သူတို့ အထင်ကြီးလွန်းနေကြတယ်... သူသာမန်ဘဝနဲ့ နေတာကို နှောက်ယှက်မိ တဲ့ ဘယ်သူမဆို ဒီလိုအဆုံးသတ်ရမှာပဲ..."

"သခင်သာ ဒီလိုကိစ္စမျိုးကို သူကိုယ်တိုင် ကိုင်တွယ်နေရမယ်ဆိုရင် ငါတို့ က အရှုံးသမားတွေဖြစ်သွားမယ်.... ဒီလိုကိစ္စတွေအတွက် ငါတို့က သူ့ကိုမ နှောက်ယှက်မိအောင် လမ်းရှင်းပေးရမှာပဲ... ဒီလိုဆိုရင် ငါတို့သခင်က ပြဿနာမရှိပဲ သာမန်လူတစ်ယောက်လို နေသွားနိုင်ပြီး သာမန်ဘဝကို တွေ့ကြုံခံစားနိုင်လိမ့်မယ်..."

တုကျီမှာ နောက်ဆုံးတော့ သူမရဲ့ ပန်းတိုင်ကို ရှာဖွေတွေ့ရှိသွားခဲ့ပြီး သူမ၏မျက်လုံးများမှာ ဆုံးဖြတ်ချက်တို့နှင့် ပြည့်နှက်သွားခဲ့သည်။

လျှောင်မန်ကျီနှင့် ချင်မင်ယွင်တို့မှာလဲ သူတို့နား ချဉ်းကပ်လာကြသည်။ သူတို့မှာ အတော်လေး သာမန်အဖြစ် ဟန်ဆောင်နေရ၏။ သူတို့အချင်းချင်း စကားစမြည်ပြောလာခဲ့သည်။ ထိုနေရာသို့ ဖြတ်သွားသည်တွင် ချင်မင်ယွင် များ အံ့အားသင့်သည့်လေသံဖြင့်...

"သခင်လေးလီ....မိန်းကလေးတုကျီ..."

"ဟင် မိန်းကလေးချင်လား...တိုက်ဆိုင်လိုက်တာ"

လီနင်းဖန် ပြုံးပြလိုက်၏။ ယနေ့ သားကောင်ရလိုက်သည့်အတွက် သူ အတော်လေး စိတ်ကောင်းဝင်နေခဲ့သည်။

ထိုစဉ် ချင်မင်ယွင်ပြောလာလေသည်။

"ဟုတ်သားပဲ ကျွန်မဆရာမနှင့် ကျွန်မ ဒီနေရာက ဖြတ်သွားတာ သခင် လေးလီကို တွေ့ရမယ်လို့ ဘယ်သူထင်လိမ့်မှာလဲ"

"ဟ ဟ ကျုပ်လည်းပဲ အမဲလိုက်ဖို့ ထွက်လာတာ.....ဒီက ဆုလာဘ်လေး

ကို လာယူတာပေါ့"

လီနင်းဖန်ပြုပြကာ ဘလက်ကီ၏ ခေါင်းလေးကို ပွတ်သပ်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

"ဘလက်ကီ လုပ်တာကောင်းတယ်...."

ဝု...ဝု.....

ချင်မင်ယွင်မှာ အလွန်နာခံတက်လွန်းနေသည့် ဘလက်ကီအား တွေ့ပြီး နောက် လည်ချောင်းတစ်ခုလုံး ခြောက်ကပ်သွားမိသည်။ လွန်ခဲ့သည့် အချိန် အနည်းငယ်က အဖြစ်အပျက်အား ထင်ယောင်ထင်မှား ဖြစ်သည်ဟု သူမ တွေးလိုက်မိ၏။

၎င်းက အင်မော်တယ် ခွေးပင်ဖြစ်သည်။

သို့သော် ဆရာကြီး၏ ဘေးနားတွင်ပတ်ပြေးနေကာ ပျော်ရွှင်စွာ ဟောင် နေခဲ့ပြီး အမြီးပင် နံ့ပြနေသေးသည်။

ကမ္ဘာကြီး...ရူးသွားပြီ....

သူမ အနည်းငယ် ခေါင်းခါရမ်းပြီးနောက် ခံစားချက်အား တည်ငြိမ်စေရန် ကြိုးစားလိုက်ရသည်။ လျောင်မန်ကျိ သည်လည်းပဲ သူ၏ခံစားချက်တို့အား တည်ငြိမ်စေခဲ့သည်။ သူလေးစားစွာဖြင့် ....

"သခင်လေးလီ ကျုပ်က ချင်မင်ယွင်ရဲ့ဆရာ ... ကျုပ်နာမည်က လျောင် မန်ကျိပါ...ကျုပ် ခင်ဗျားအကြောင်းကို ကြားဖူးပြီးသွားပြီ ....နောက်ဆုံး တော့ ခင်ဗျားကိုတွေ့ရတဲ့အတွက် ကျုပ်အရမ်း ဝမ်းသာမိတယ်...."

"ခင်ဗျား အရမ်းယဉ်ကျေးလွန်းနေပါပြီ...လူကြီးမင်း လျောင်...ကျုပ်က သာမန်လူတစ်ယောက်ပါ ဘာအတွက် ကျုပ်ကိုတွေ့ချင်တာလဲ"

လီနင်းဖန် ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပြောလာ၏။

အား....ထင်ထားသလိုပဲ...သခင်လေးလီက သာမန်သူလိုပဲနေချင်တာ ပဲ.....အံ့ဩတဲ့အမှုတွေ တုန်လှုပ်တဲ့အမှုရာတွေ လုံးဝပြလိုမရဘူး မဟုတ်ရင် ဆရာကြီးသဘောမကျဖြစ်သွားလိမ့်မယ်...လျှောင်မန်ကျိ တွေးလိုက်သည်။

သို့သော်လည်း သူအံ့ဩသွားခြင်းမရှိချေ...။ များစွာသော ဆရာကြီးများမှာ ထို့အတိုင်း ပေ။

လီနင်းဖန် ထိုအဖြစ်ပျက်များ မသိချင်ယောင်ဆောင်သည်မှာ ပုံမှန်ပင် ဖြစ်သည်ဟု ထင်လိုက်မိသည်။ သူ ဆက်ပြောလာသေးသည်။

"သခင်လေးလီ ခင်ဗျား အရမ်းအားနာလွန်းနေပါပြီ...ခင်ဗျားရဲ့ အနောက် ရပ်သို့ ခရီးသွားခြင်းက လုံးဝ လက်ရာပြောင်မြောက်တယ် ခင်ဗျား စာနှစ် ကြောင်း လက်ရေးလှ ပန်းချီ ရေးဆွဲခဲ့ပြီးတာကိုလည်း ကျုပ်ကြားထားပြီး သွားပြီ... လူတိုင်းက တကယ်ကို ခမ်းခမ်းနားနား ပြောနေကြတာပဲ... ကျုပ်တောင်မှ ဒီထဲက သင်ကြားထောက်ပြမှု အချို့ လိုချင်နေခဲ့တာ.."

ဪ နောက်ထက် အနုပညာအိုး တစ်ယောက်ပါလား....

လီနင်းဖန်ပြုံးလိုက်သည်။ သူထိုအင်မော်တယ်ကမ္ဘာတွင် အဆင့်အတန်း တစ်ခု ရှိလာဟန်ရသည်။ ထိုအဖိုးကြီးကပင် သူ၏အနုပညာအား မြင်ချင် နေခဲ့သည်မဟုတ်လား.....

"ဒီလိုဆိုရင်လည်း ဒီက လူကြီးမင်းလျှောင်က ဘာလို့ ကျုပ်နေရာဆီကို မ လိုက်ခဲ့တာလဲ...."

"ဒါဆိုရင်တော့ အရမ်းကောင်းတာပေါ့ နောက်ယှက်မိတဲ့ အတွက် တောင်းပန်ပါတယ်။"

လျှောင်မန်ကျိ ပြုံးကာ ရင်ထဲပန်းများပွင့်သွားသည်။

လီနင်းဖန် ခေါင်းငြိမ့်ပြလိုက်၏။

သူက လင်းယုန်အားသွားကောက်ပြီး...သယ်ရန်ပြင်လိုက်သည်။  
သို့သော်လည်းပဲ....လျှောင်မန်ကျိက

ထိုလင်းယုန်အား ကောက်ယူကာ သူ့အား ကူသယ်ပေးမည်ဟု မည်သူ  
ထင်လိမ့်မည်နည်း။ ထိုအဖိုးကြီးအား ခိုင်းရသည့်အတွက် လီနင်းဖန်  
အနည်းငယ် မသက်မသာဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် လျှောင်မန်ကျိ ကအလွန်  
ပင် အားနာတတ်လွန်းနေခဲ့၏။ နောက်ဆုံးတော့ သူထိုကမ်းလှမ်းချက်အား  
မငြင်းပယ်တော့ချေ။

မည်သို့ ဖြစ်စေ ထိုအဖိုးကြီးက ကျင့်ကြံသူတစ်ယောက်မဟုတ်လော.....ထို  
လင်းယုန်တစ်ကောင်အား သည်ခိုင်းရသည်မှာ ပြဿနာမရှိလောက်ပေ။

ဒီလိုမျိုး အားနာလွန်းတဲ့ ဆရာတစ်ယောက်ရှိမှတော့ ချင်မင်ယွင်လဲ  
အားနာတက်နေတာ အံ့ဩစရာမရှိတော့ဘူးပဲ.....

ရွတ်.....

လီနင်းဖန်မှ လင်းယုန်ဆီမှ စိုက်နေသောမြှားအား ပြန်လည်ဆွဲနှုတ်  
လိုက်ကာ သိမ်းဆည်းလိုက်၏။

လျှောင်မန်ကျိ မှင်သက်သွားသည်။ သူထိုမြှားအား ကြည့်ပြီးနောက်  
သူ၏မျက်လုံးများ ပြုတ်ထွက်မတက် အံ့အားသင့်သွားရသည်။

ဉာဏ်အလင်းဝါးပင်လား....

အဲ့ဒါ ဉာဏ်အလင်းဝါးပင်ပဲ...

သူယခင် ကသတိမပြုမိသော်လည်း ယခုအခါ၌ မြှားကျီထောက်ထဲဝင်ရှိ  
သော မြှား အားလုံးသည် ဉာဏ်အလင်းဝါးများဖြင့် ပြုလုပ်ထားကြောင်း  
နားလည်လိုက်ပြီဖြစ်သည်။ မည်သူက ထိုကဲ့သို့ အရာမျိုးအား မြှားအဖြစ်  
ပြုလုပ်လိမ့်မည်နည်း။

၎င်းမှာ ညဏ်အလင်း ဝါးပင်များ ဖြစ်လေသည်။ ထိုအရာအား မြှား  
အဖြစ် ပြစ်လွှတ်လိုက်တိုင်း တစ်ခုမှာ လျော့နည်းသွားမည်ဖြစ်သည်။

၎င်းက ဖြုန်းတီးခြင်းသာလျှင်.....

လျှောင်မန်ကျိ မျက်နှာ တွန့်လိမ်သွားကာ နာကျင်မှုတချို့ ဖြတ်ပြေးသွား  
သည်။ သူ လေးအား ကြည့်လိုက်မိသည်တွင် ၎င်းကိုလည်း ညဏ်အလင်း  
ဝါးပင်ဖြင့် ပြုလုပ်ထားကြောင်း နားလည်လိုက်၏။

နေဦး....

လျှောင်မန်ကျိ၏ မျက်လုံးများပြာဝေသွားသည်။

ဒီအရာတွေအားလုံးကို ညဏ်အလင်းဝါးပင်နဲ့ လုပ်ထားတာပါလား....ဘာ  
လို့ဒီလောက်များတဲ့ ညဏ်အလင်းဝါးပင်တွေကို အသုံးပြုခဲ့တာလဲ.....

ချင်မင်ယွင်က လီနန်းဖန် အသုံးပြုပြီး သည့် အပိုပစ္စည်းများကို ကောက်ခဲ့  
သည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောခဲ့သည်ကို သူသတိရမိလိုက်သည်။ သူမဘာကို  
ဆိုလိုသည်ကိုနောက်ဆုံးတော့ နားလည်လိုက်ပြီဖြစ်သည်။

သူရရှိ လိုက်သည့် ညဏ်အလင်းဝါးပင်မှာ အသုံးမဝင်သည့်အရာဖြစ်ပုံရ  
ပြီး...ဆရာကြီး စွန့်ပြစ်ထားသည့် အပိုပစ္စည်းများ ဖြစ်လောက်ပေမည်။ သူ  
အတွေးနှင့်ပင် စိတ်လှုပ်ရှားလာခဲ့၏။

တကယ်ကို ဆရာကြီးတစ်ယောက်ပဲ.....ခမ်းနား ကြီးကျယ်လိုက်တာ.....

သူ လီနန်းဖန် နောက်လိုက်ပြီး အမှိုက်ကောက်ရမလားဟုပင် တွေး  
လိုက်မိသည်။

လျှောင်မန်ကျိ ငွေလနတ်ဆိုးဘုရင်အား နောက်တစ်ခေါက်ကြည့်ပြီး  
နောက်...သက်ပြင်းချမိလိုက်သည်။

"ခင်ဗျား ခမ်းခမ်းနားနား ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် သေသွားရတာပဲ.....ခင်ဗျား

အတွက်တန်ပါတယ်....."

\*\*\*